

13 SKYRIUS

01:55:46

Betani užtruko kelias minutes, kol susiprato, kad srūvančio vandens garso nesapnuoja. Atmerkė akis ir iškart aiktelėjo.

Buvo kambaryje, padarytame vien iš cemento, bent jau taip atrodė, nes buvo taip tamsu, kad vos ką įžiūrėsi. Vienintelis šviesos šaltinis buvo lubose, kur pro groteles tryško vandens srovės. Kambaryje buvo tuščia, išskyrus dideles metalines lentynas prie vienos sienos, vaizdo kameras ant kiekvieno kampo ir kad ir ką, ant ko ji čia sėdi.

Pabandžiusi atsistoti, Betani išsiaiškino, kad negali pajudinti nei rankų, nei kojų. Riešus juosė sunkios grandinės, laikančios ją prie seno žalio kėdės su nuširusiomis

pagalvėlėmis, o kulkšnys buvo virve pritvirtintos prie krėslo kojų.

Tuo tarpu vanduo, keliomis srovėmis kliokiantis pro groteles, ėmė pamažu telktis ant grindų.

- Pagalbos! - suriko ji, akimoju grįžtant prisiminimams. Ovenas ir Kylis. Kylio užmaršties burtas. *Doilis*. Širdis ėmė veržtis iš krūtinės, visas kūnas įsitempė, pasirengęs šokti.

- Gal geriau nereikia, - prakalbo balsas jai už nugaros, ir iš tamsos išniro berniukas, dėvintis Šerloko Holmsa kepurę ir paltą, slepiantis veidą po kauke su klaustuku.

- Paleisk mane! - suriko Betani, iš visų jėgų įtempdama grandines.

Doilis nė nekrustelėjo.

- Nemanau, kad paleisiu. Bet prašom prašom, gali bandyti sprukti.

Ji prikando lūpą, kad ant jo neužstaugtų.

- Kodėl taip elgiesi? Aš tau nieko nepadariau!

- Nejaugi? - tyliai tarė Doilis. - O kaip tas kartas, kai pažeminai mano šeimą, Betani Sanderson? Atskleidei mūsų paslaptį visam pasauliui. Ir, turbūt užvis blogiausia, pateikei man mįslę, kurios nepajėgi įminti. Taip gi negalim leisti, kaip manai?

Betani tik stebeilijo į seklį, o į kambarį toliau plūdo vanduo. Jam *pasimaišė protas*.

- O kur Ovenas ir Kylis?

- Daugiau jų nebepamatysi, - tarė Doilis. - Sakyčiau, kad kaip tik šią akimirką, mums kalbantis, jiedu sulaikomi. Verčiau susirūpintum dėl to, kas nutiks tau pačiai po... - dirstelėjo į savo rankinį laikrodį, - mažiau nei dviejų valandų.

- Dviejų valandų? - perklausė ji. - Kas bus... - bet vidury sakinio nutilo, supratusi, kad žinoti nenori.

- Tada šis kambarys bus visas pripildytas vandens, - atsakė Doilis ir žvilgtelėjo į lubas. - Nesijaudink, pasirūpinau paruošti jį taip, kad tiksliai žinočiau, kiek viskas užtruks. Žinoma, tavo galvą apsems gerokai anksčiau, jei vis dar būsi pririšta prie kėdės, tai, sakykim, turi daugiau daugiausia kokią valandą su puse.

Betani išpūtė akis.

- Bandai mane pribaugti? - tyliai paklausė.

- Ar aš? - šūktelėjo Doilis ir kažkaip, net būdamas su kauke, pasirodė esąs apstulbęs. - Aišku, kad ne! Tiesiog parūpinu motyvacijos. Juk, šiaip ar taip, negali būti mįslės be motyvo. O tu, panele Sanderson, esi mano vienintelis šios mįslės siūlo galas.

Šok, - sukuždėjo Betani vidinis balsas. - *Dink iš čia!* Visas kūnas įsitempė, bet ji negalėjo.

- Tai ne mįslė, Doili. Tai mano *gyvenimas!*

Doilis mostelėjo ranka aplink.

- O kuo tai skiriasi? Visų mūsų gyvenimai yra mįslės, panele Sanderson. Kaip elgsimės vieną ar kitą akimirką? Kiek toli nueisim, siekdami tikslų? Ką paaukosim, gelbėdami savo kailį? Visur mįslės, o aš, pavyzdžiui, nekantrauju sužinoti atsakymus.

Betani žvilgtelėjo į vidun srūvantį vandenį.

- Tau pasimaišė protas. Čia mirtini spąstai! Elgiesi, lyg būtum koks blogiukas...

Doilis šoko priekin, kaukė kone prigludo prie jos veido.

- *Lyg būčiau?* Kadgi *esu*, aš blogiukų *blogiukas*, - sušnypštė vos girdimai. - Bet čia nėra mirtini spąstai. Čia mįslė! - Lėtai atsitraukė. - Tikra klasika, vadinamoji uždaro kambario paslaptis. Kaip auka mirė, jeigu žudikas negalėjo patekti į kambarį? Šiuo atveju lemtingasis ginklas bus vanduo, o auka - tu, nuskendai. Visas smagumas prasidės, kai būsi aptikta, o vandens nelikę. - Išdidžiai parodė aplink. - Būsi nuskendusį sausame kambaryje! Argi nesupranti, kaip smagu būtų tai išnarplioti?

Betani nustėrusi žvelgė į jį.

- Kodėl, Doili? - galiausiai paklausė. - Atsilyginau tau, kaip prašei.

Doilis vėl prilinko artyn.

- *Kartais istorijai tiesiog reikia gero blogiuko*, - sušnibždėjo ir atsistojo. - Bet nemanyk, kad tai bausmė. Aišku,

taip ir yra, bet vis tiek nemanyk. Tai eksperimentas! Esu čia tam, kad iš tavęs šį tą išmokčiau. Nori to ar nenori.

Taip taręs, apsisuko ir per užpiltas grindis nušlepsėjo prie mažų durelių sienoje. Betani vėl beviltiškai timpelėjo grandines. Gal jis ir išprotėjo, bet juk vis dar turi pagalvoti ir apie šeimą.

- Tai beprotiška, Doili! - sušuko ji. - Pats žinai. Neverta Holmso vardo. Ką pamanytų tavo propropro... kažkiekprosenelis?

Doilis stabtelėjo, o tada lėtai atsisuko.

- Neblogas bandymas, panele Sanderson. Žinau, ką pamanytų. Mano šeima puikiai žino, ką jis manė nuo pat tos dienos prie krioklio. - Papurtė galvą. - *Skraidantis žmogus* išgelbėjo jam gyvybę. Taip tvirtino, ir trejus metus po visą pasaulį ieškojo to žmogaus, bet ko, kas padėtų atskleisti skrydžio paslaptį. *Trejus metus*. Tais laikais nebuvo mįslės, kurios Šerlokas Holmsas nebūtų pajėgęs įminti, bet šioji - vienintelė, paėmusi viršų, ir po jos jis niekada nebebuvo toks pats. Visi manėm, kad išprotėjo, kad profesorius Moriartis jį nugalėjo. - Doilis bakstelėjo pirštu į ją. - Betgi ne. Dėl visko kalta *tu*, tu ir Kylio Magistras.

Betani išpūtė akis, prisimindama, kaip Magistras vijosi ją per knygas ir kaip skrisdamas netyčia išgelbėjo Šerloką Holmsą, krintantį nuo Reichenbacho krioklio.

- Mes išgelbėjom jam gyvybę! - sušuko ji. - Jis galėjo mirti!

- Geriau jau mirti ir išsaugoti reputaciją, negu gyventi be jos, - atkirto Doilis ir atgrėžė jai nugarą.

- Galiu tiesiog pasprukti! - sušuko Betani, įtempdama grandines. - Gi abu žinom, kad galiu!

- Na tai prašom, - tarė Doilis, uždėjęs delną ant durų rankenos. - O mano vaizdo kameros viską įrašys. Tiek man ir tereikia. - Atsisuko ir pažvelgė į ją. - Bet mes abu žinom ir kas bus, jei taip padarysi. Niekada daugiau jų nebeišvysi, Betani Sanderson. Būsi netekusi dar dviejų, kaip prieš tai netekai savo tėvo.

Betani vėl sustugo iš įsiūčio ir iš visų jėgų įsisirdama į grindis vos nenuvertė krėslo, prie kurio buvo prirakinta.

- Aš gal pasistengčiau nenuvirsti, - atidarydamas duris tarstelėjo Doilis. - Juk nenorėtum nuskęsti vos poroj sprindžių vandens, ką?

- Aš išsivaduosiu, - tarė jam Betani. - Ir pasirūpinsiu, kad tau atsirūgtų. Supratai?

Doilis gūžtelėjo pečiais.

- Tik nepamiršk, *tu* atėjai pas *mane*. Tai kas vis dėlto kaltas? Kaip ir sakiau, gyvenimas yra mįslė, argi ne? Niekada nebūčiau pamanęs, jog sulaužysi kiekvieną savo taisyklę vien tam, kad gautum, ko nori, bet štai. Ar kas būtų tai dedukavęs?

Betani sugriežė dantimis, gniauždama gerklėje dar vieną riksmą.

- Sėkmės, - tarė Doilis ir užvėrė sau už nugaros duris.

Betani išgirdo kažkokį sukimosi garsą, o tada didžiulė spyna klaktelėjo į vietą. Ir tik dabar ji pastebėjo, kad ant rankos turi juodą apyrankę, ant kurios raudonais skaičiais žiba atgalinis laikmatis: 01:50:19.

Šok, šok, šok, šok, šok, - mygo vidinis balsas.

Ne. Kylis ir Ovenas ją suras. Aišku, suras. Kad ir į kokią bėdą būtų papuolę, sugalvos, kaip iš jos išsisukti. Ovenas tikriausiai karščiausias detektyvų gerbėjas ir visus juos perskaitęs. O Kylis juk didvyris! Puikiai žinos, ką daryti.